

тане на 200 души смѣли юнаци, които се намиратъ тука въ параходътъ!—отговорилъ Ботйовъ.—Разбирашъ ли ме? Азъ отивамъ да се биѣ за свобода и за право на своя поробенъ народъ!... Азъ имамъ право да ти потопѣ параходътъ, заедно съ тебе и съ твоето знаме, азъ отивамъ да мрѣ . . . туряй парахода подъ моето распоряжение, тукъ се слуша мойта воля, азъ съмъ капитанъ! Ще ни изведешъ на българския брѣгъ.

Двата капитани си подали рѣка, здрависали се, запознали се. Развѣло се българското знаме съ златниятъ левъ въ срѣдата. И парахода потеглилъ къмъ селото Козлодуй, което се намира на българския брѣгъ.

Излѣзла дружината на Козлодуйскии брѣгъ тъкмо 195 момчета съ своя войвода целунжли всички българската земя. Парахода си взелъ сбогомъ и потеглилъ нанагорѣ, потеглила и дружината навѣтрѣ въ България къмъ балкана съ пѣсни юнашки.

На 18 Май дружината стигнѣла до върха Милинъ-Камъкъ. Тамъ ги присрѣщали черкези и много турска войска. Страшенъ бой се захванѣлъ, който траялъ цѣль день. Макаръ че дружината се намѣрила на лошо мѣсто, безъ да има задъ що да се заднѣчва отъ хилядитѣ неприятелски куршуми; Макаръ, че нѣмали ни хлѣбъ, ни капка вода, а слънцето като жаръ палело: тѣ юнашки се били и устояли на безбройнитѣ турци. Паднали убити 25 момчета. Нѣ най-послѣ мрѣкнѣло. Дружината се простила съ убититѣ си другари и въ тъмнината прѣминѣла прѣзъ черкезитѣ и отпѣтувала къмъ градътъ Вратца. На върхътъ *Вислъцъ* на 19 Май Момчетата си поотпочинѣли. Тамъ тѣ чакали да въстанѣтъ